

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., ve věci žalobce **Ing. V. M.**, bytem x, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2015, sp. zn. SZ_075949/2015/KUSK, č. j. 086872/2015/KUSK,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2015, sp. zn. SZ_075949/2015/KUSK, č. j. 086872/2015/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou zdejšímu soudu osobně na podatelnu dne 13. 7. 2015, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2015, č. j. 086872/2015/KUSK, sp. zn. SZ_075949/2015/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Města Úvaly (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 30. 1. 2015, č. j. MEUV 988/2015 STA, sp. zn. MEUV-S 1644/2014 STA (dále jen „rozhodnutí povinného subjektu“), o odmítnutí části žádosti žalobce o poskytnutí informace.

Předmětnou žádostí ze dne 21. 11. 2014 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 181/2014 Sb. (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) se žalobce v bodě 4 domáhal poskytnutí informace, kdy a na základě jaké smlouvy bylo rozhodnuto o vypracování dokumentace pro stavební povolení stavby „Ú. SPLAŠKOVÁ KANALIZACE – II. ETAPA – ROZŠÍŘENÍ II – HOROVA ČTVRTĚ S001 AŽ S008“ (dále jen „předmětná stavba“), která byla zpracována k červnu 2010, a zda o takovém rozhodnutí existuje písemný záznam a dále jaké byly náklady na pořízení této dokumentace.

Žalovaný dle tvrzení žalobce pochybil, neboť se v napadeném rozhodnutí nezabýval námitkami žalobce, že mu nebyl předložen dodatek ke smlouvě o dílo 10/0137/90, uzavřené dne 20. 6. 2000 mezi povinným subjektem a společností H. CZ a.s., ve kterém jsou zřejmě obsažena ujednání o zpracování dokumentace pro stavební povolení předmětné stavby. Z poskytnuté smlouvy o dílo ze dne 20. 6. 2000 nelze dovodit, jaké náklady byly na pořízení předmětné dokumentace vynaloženy. S těmito námitkami se žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nevypořádal.

Dále má žalobce za to, že žalovaný pochybil při zjišťování skutkového stavu, neboť požadovaná informace (tj. kdy bylo rozhodnuto o vypracování dokumentace a zda na toto rozhodnutí existuje písemný záznam) musí z podstaty věci existovat, neboť existuje-li předmětná dokumentace, pak její vypracování muselo být zajištěno na základě nějakého smluvního vztahu. Žalobce poté nastínil jím předpokládaný sled událostí, tedy že nejprve byla mezi povinným subjektem uzavřena v roce 2000 základní smlouva na práce spojené s předmětnou stavbou, v průběhu následujících let byly uzavírány další ujednání o rozšíření náplně této základní smlouvy a zřejmě některý z dodatků k této smlouvě řeší zpracování dokumentace pro stavební povolení předmětné stavby, avšak tento dodatek povinný subjekt doposud žadatelům neposkytl. Proto má žalobce za to, že o tvrzení povinného subjektu o neexistenci požadovaných informací jsou důvodné pochybnosti.

Žalovaný na svou obranu uvedl, že dle povinného subjektu taková informace neexistuje, a proto ji nemůže poskytnout. Žalovaný při přezkoumávání rozhodnutí povinného subjektu nezjistil nic, co by vyvrátilo tvrzení povinného subjektu o neexistenci informace. Bylo-li o předmětu věci jednáno pouze ústně, bez písemného zápisu z jednání a výsledkem je smlouva o dílo, pak je zcela jistě požadovaná informace obsažena ve smlouvě. Žalobce netvrdí ani nenavrhuje takové skutečnosti, ze kterých by vyplynula existence informace. Rozhodnutí o uzavření dílčího plnění projektu smlouvou o dílo, jako jednání obce, není podmíněno schválením orgánu obce, pokud celý záměr již byl v minulosti orgánem obce schválen a byla zmocněna osoba k dalšímu jednání. Dodatek smlouvy o dílo s uvedenou cenou za toto dílo byl žalobci poskytnut dne 8. 7. 2014 a žalobci byla poskytnuta mandátní smlouva mezi povinným subjektem a společností Vodohospodářský rozvoj a výstavba a.s.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žádostí ze dne 21. 11. 2014 se žalobce a další žadatelé domáhali kromě jiného poskytnutí informace o tom, kdy a na základě jaké smlouvy bylo rozhodnuto o vypracování dokumentace pro stavební povolení předmětné stavby, která byla zpracována v červnu 2010, a zda o tomto rozhodnutí existuje písemný záznam a dále jaké byly náklady na pořízení této dokumentace, to vše pod bodem 4. Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 18. 12. 2014 o odmítnutí části žádosti bylo k bodu 4 žádosti sděleno, že jako odpověď je žadatelům zasílána smlouva o dílo na vypracování dokumentace. Součástí spisu však tato příloha není. Proti tomuto postupu povinného subjektu se žadatelé bránili stížností ze dne 23. 12. 2014, dle níž povinný subjekt k rozhodnutí ze dne 18. 12. 2014 přiložil dva dokumenty, a to dodatek č. 7 smlouvy o dílo č. 10/0137/90 ze dne 19. 9. 2008 a mandátní smlouvu ze dne 19. 1. 2009. V přiložených dokumentech však není obsažena

požadovaná informace, neboť z nich tuto informaci nelze dovodit. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 1. 2015, č. j. 173372/2014/KUSK, sp. zn. SZ_173372/2014/KUSK, bylo povinnému subjektu přikázáno, aby do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí vyřídil bod 4 žádosti ze dne 21. 11. 2014 s tím, že se povinný subjekt nevyjádřil, kdy bylo rozhodnuto o vypracování dokumentace a zda o tomto rozhodnutí existuje písemný záznam, přičemž z poskytnutých listin nelze zjistit ani náklady na pořízení dokumentace.

Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 30. 1. 2015 byla odmítnuta část žádosti v bodě 4 v rozsahu požadujícím informaci, kdy bylo rozhodnuto o vypracování dokumentace a zda na toto rozhodnutí existuje písemný záznam, s tím, že písemný záznam o tom neexistuje. Co do zbytku žádosti v bodě 4 povinný subjekt odkázal na smlouvu o dílo na vypracování dokumentace splaškové kanalizace, z níž je zřejmé, jaké náklady byly na zpracování dokumentace vynaloženy. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce a další žadatelé odvolání, v němž uvedli, že z poskytnuté smlouvy o dílo ze dne 20. 6. 2000 nelze dovodit náklady na zpracování dokumentace. Ohledně neexistence záznamu o rozhodnutí o zajištění dokumentace je podle nich rozhodnutí povinného subjektu zmatečné a žalobce i další žadatelé mají za to, že z podstaty věci takový záznam musí existovat. Napadeným rozhodnutím poté žalovaný rozhodnutí povinného subjektu potvrdil s tím, že povinný subjekt v podstatě uvedl, že pokud nějakými informacemi disponuje, pak jsou to již poskytnuté dokumenty. Z postupu povinného subjektu je zřejmé, že požadovanými informacemi ohledně rozhodnutí o vypracování dokumentace nedisponuje. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 22. 6. 2015.

Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal v žalobou vymezeném rozsahu napadené rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění.

Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím může stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí.

Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím soud při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Dle zákona o svobodném přístupu k informacím soud tedy přezkoumává, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Důvody částečného odmítnutí žádosti mohou být různé – může jít o skutečnost, že právní úprava poskytnutí informací neumožňuje (např. jestliže by povinný subjekt měl za to, že obsah požadovaných listin s ohledem na ochranu obchodního tajemství dodavatele poskytnout nemůže) nebo např. o skutečnost, že povinný subjekt nemá bližší údaje fakticky k dispozici, a to ať už z důvodu, že právní úprava vytvoření takových informací u povinného subjektu nevyžadovala nebo že připustila jejich zánik (např. příslušné dokumenty byly oprávněně fyzicky skartovány) anebo z důvodu, že právní úprava vznik

takových informací u subjektu sice předpokládala, ale přesto nebyla informace vytvořena či uchována. Konečně může jít i o situaci, kdy zákonem předpokládaná informace sice vznikla, ale později byla bez právního důvodu ztracena a zároveň již z objektivních důvodů nelze chybějící údaje zpětně rekonstruovat (srov. obdobně závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2012, č. j. 45 A 33/2012-27).

V daném případě proto bylo nutno nejprve posoudit, zda povinný subjekt byl povinen žalobcem požadované informace, tj. rozhodnutí o vypracování konkrétní projektové dokumentace, uchovávat, neboť v případě, že by tomu tak bylo, musel by povinný subjekt informací disponovat. Pokud by však i přes povinnost uchovávat takovou informaci povinný subjekt informací k dispozici neměl, musel by ji dodatečně vytvořit či rekonstruovat, bylo-li by to možné. Tento závěr vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 As 141/2011-68, publikovaného pod č. 2635/2012 Sb. NSS, v němž bylo dovozeno, že: *„Odmítnout žádost o informace s tím, že by bylo nutné vytvořit nové informace (§ 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) lze pouze v případě, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat.“*

Takovýmto posouzením se byl povinen zabývat i žalovaný, a to k námitce žalobce, neboť ten je přesvědčen o tom, že by povinný subjekt požadovanou informací měl z povahy věci disponovat. Žalobce v tomto směru namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a v tomto bodě je mu třeba přisvědčit. Z obsahu spisu není patrné, zda se touto otázkou žalovaný zabýval, nevyplyvá to ani ze samotného rozhodnutí. K tomu je třeba upozornit na skutečnost, že žalovaný nemůže nahrazovat nedostatek odůvodnění svého rozhodnutí tím, že je dodatečně odůvodní v rámci vyjádření k podané žalobě. Takovým podáním nemůže být vada napadeného rozhodnutí zhojena.

V tom, že se žalovaný vůbec nezabýval povinností povinného subjektu uchovávat danou informaci, tedy zda rozhodnutí mělo být učiněno, zda mělo být učiněno v konkrétní formě, či nikoliv, soud spatřuje pochybení v rozhodnutí žalovaného, neboť se vůbec nezabýval otázkou pro rozhodnutí o důvodnosti odmítnutí žádosti o poskytnutí informací podstatnou a pochybil tak při zjišťování skutkového stavu.

K druhému žalobnímu bodu, směřujícímu do nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného dané opomenutím vypořádat námitku žalobce proti části rozhodnutí povinného subjektu, již bylo žádosti o poskytnutí informací vyhověno, je třeba uvést, že žalovaný pochybil, když tuto část odvolání žalobce neposoudil jako stížnost dle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce totiž napadal poskytnutou informaci co do jejího rozsahu, neboť tvrdil, že ze smlouvy o dílo nevyplyvají všechny informace, které po povinném subjektu v rámci této části žádosti požadoval. V podstatě si tedy stěžuje na to, že jeho žádosti nebylo v části vyhověno bez toho, aby byla jeho žádost i v tomto směru odmítnuta. Lze přisvědčit žalovanému, že nebyl povinen se touto námitkou zabývat při rozhodování o odvolání, avšak měl se jí zabývat dle jejího obsahu jako stížností. V tomto směru tedy soud rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné nepovažuje. Žalobce se mohl ochrany ohledně nevypořádání této části jeho podání domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Tento žalobní bod je proto nedůvodný.

Co se týče žalobcem navrhovaných výroků rozhodnutí, je třeba podotknout, že soud může ze své pravomoci pouze zrušit rozhodnutí žalovaného, příp. zrušit rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídít požadované informace poskytnout. Vzhledem k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu žalovaným však nebylo možné posoudit důvody odmítnutí žádosti a soud proto nemohl postupovat dle § 16a odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

S ohledem na učiněné závěry lze tedy shrnout, že žalovaný pochybil při zjišťování skutkového stavu, kdy zároveň tento skutkový stav bude vyžadovat rozsáhlé nebo zásadní doplnění, proto soud pristoupil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ke zrušení napadeného rozhodnutí a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V navazujícím řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), přičemž bude třeba, aby si žalovaný dostatečně objasnil (a ve svém rozhodnutí zdůvodnil) skutkový a právní stav co do povinnosti povinného subjektu požadovanou informaci vytvořit a uchovávat, a v případě kladné odpovědi zhodnotil, zda bude možné požadovanou informaci rekonstruovat.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl naproti tomu plně úspěšný, neboť napadené rozhodnutí soud zrušil. Náleží mu proto náhrada nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč odpovídající uhrazenému soudnímu poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. června 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová